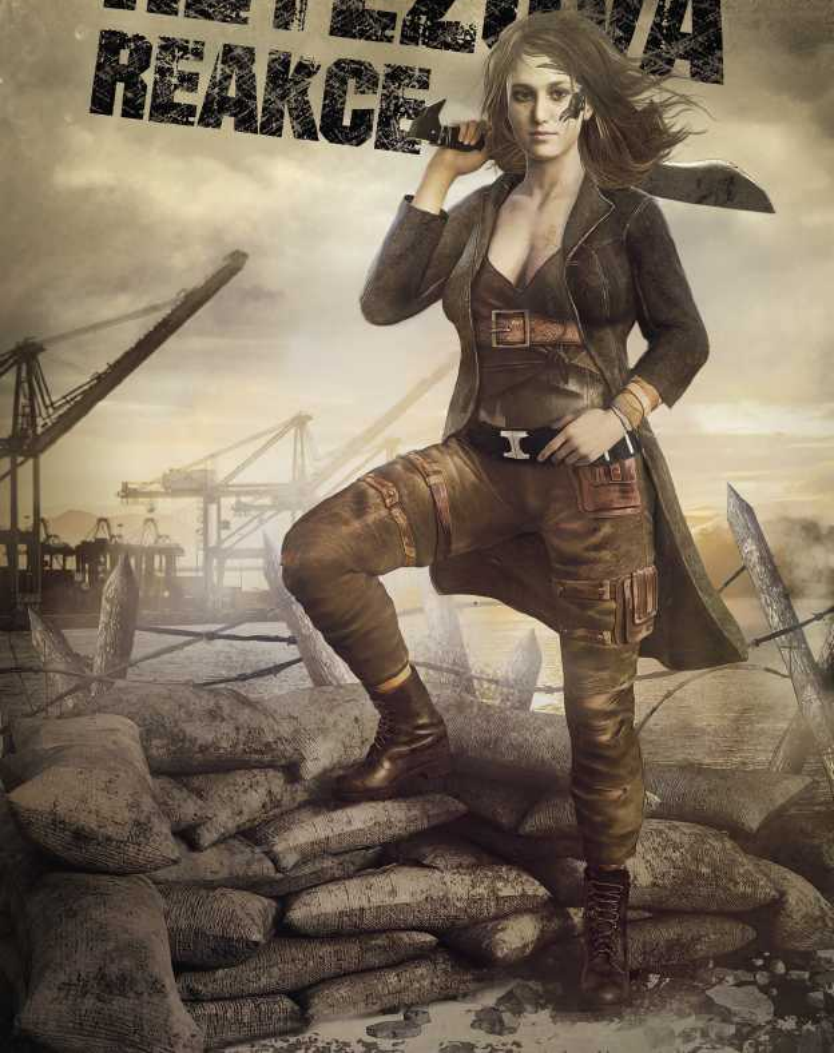


FRANTIŠEK KOTLETA

ŘETĚZOVÁ REAKCE



FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REAKCE**

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez
Vlci (prequel)

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu
Poslední tango v Havaně

Lovci
(samostatná kniha)

Série Spad

Spad
Poločas rozpadu
Rázová vlna
Řetězová reakce

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REAKCE**



FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-167-0 (print)

ISBN 978-80-7557-649-1 (ePub)

ISBN 978-80-7557-650-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-651-4 (pdf)

„Nevím, čím se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny.“

(Albert Einstein)

Vrána si pročísl zbývající vlasy na hlavě a zachrchlal. Pár vlasů mu zůstalo v ruce. Nervózně je setřepal z prstů a ruku si otřel do kalhot. Šlo o zachovalé džíny od Calvina Kleina, což byl jasný znak bohatství. Mohl si je odpustit, protože vzhledem k menšímu než malému množství zubů, které měl v puse, a stavu obličeje ho nemoc z ozáření brzy pošle pod kytičky. Džíny pak z něho v lepším případě stáhne někdo, komu se budou hodit. V horším shnijí s ním. Už na tomhle zatraceném světě stejně přeluhoval. Tomu chlapovi táhlo na šedesát. Lidi jako on byli v téhle době raritou.

„Na co myslíte?“ zeptal se mě.

„Že vás ty halhoty přežijou,“ přiznala jsem.

Usmál se a pokrčil rameny.

„Pokud mě i s něma někdo ještě nerozstřílí. Tamta mrdka na mě třeba včera vytáhla kus železa a zkusila mi s ním rozbít hlavu,“ ukázal na šestnáctiletou holku, jejíž obličej se změnil v masu modrých oteklin. Viděla jenom na jedno oko. Druhé se skrývalo za krvavou krustou. Zbytek těla pokrývaly šrámy od biče a modřiny od bití tupým

předmětem. Vránovy gorily na ni vzaly nejspíš pořádný čakan. Choulila se nahá na zemi a klepala se zimou. Někde pod těmi podlitinami měla otrockou značku, ale teď bych ji nejspíš nenašla ani s lupou.

Vrána vytáhl pistoli – CZ 75. Odřenou, ale dobře udržovanou. Ušklíbl se, namířil na dívku a vystřelil. Kulka jí proletěla kousek od levého stehna a zaryla se do země. Měla štěstí – o kousek dál se ještě nacházelo pár dlažebních kostek. Olovo by se od nich odrazilo a nejspíš by jej slízla. Zakňučela strachy, ale nepohnula se. Určitě ani nemohla, protože jí Vránovy gorily zlámaly nohy. Stály kolem ní tři – mladí kluci s obušky v rukou a puškami přes ramena. Za nimi se shlukl pěkný dav šmíráků.

„Je mladá, musí mít ještě slušnou cenu. Nechceš ji radši dát do bordelu?“ nadhodila jsem. Holka se na mě s nadějí podívala, Vrána ale zavrtěl hlavou.

„Tu už moji kluci rozmrdali tak, že by její kunda zvládla dvě železný trubky a furt by neměla dost,“ zachrchlal, jak se zasmál vlastnímu vtipu. Gorily ho následovaly a hned nato i přední řady čumilů, které ho nejspíš ani neslyšely, jen reagovaly na smích Vránovy ochranky. Lidé v Praze věděli, že když se směje Vrána, je dobré se k němu přidat.

Snažila jsem se udržet fazonu, ale šlo mi to zatraceně těžko. Nejraději bych mu na místě zlomila vaz. Toho chlapa jsem znala ještě z dob, kdy jsme s plukovníkem Michálkem provozovali Americkou kavárnu v Praze. Chodil k nám hrát karty, a i když šlo o tvrdého obchodníka s otroky a člověka, který

vybíral výpalné v půlce Prahy, nikdy si vůči nám nic nedovolil. Nejspíš se Michálka bál kvůli starým časům.

Zrovna u jeho osoby bylo fascinující sledovat, jak válka a následný kolaps civilizace lidi proměnily. Tenhle chlap vydělal za mlada hromadu bitcoinů na internetu, kde fušoval do všeho od porna až po weby pro maminky. Na fotkách se nikdy neobjevoval bez své blondaté manželky, tří dětí a labradora. Taky lifroval hromadu peněz na charitu, a jestli se nepletu, vystupoval i v jednom dobročinném klipu, kde v potu tváře sázel s malými černoušky stromy někde v Africe. Hladil je po hlavičkách a mluvil o lepším světě pro všechny. Teď ovládal otrokářskou stezku z Hamburku přes Prahu až do Říma. Všechna tři sanitní města válka ušetřila jaderného bombardování i konvenčních útoků. Co přišlo po ní, bylo ale mnohdy horší.

„Mně široký kundy nevadí. Vykoupím ji. Kolik chcete?“ nadhodila jsem ledabyle.

Vrána zase s úsměvem zachrchlal a zavrtěl hlavou.

„Můžete za to vy. Ti zoufalci slyší, co děláte v Brně. Myslíte si, že se zvěsti o Michálkově doktríně nedostaly přes Pustinu? Oni věří, že se věci změní, a to je pro ně to nejhorší, co je mohlo v životě potkat. Nemůžeme si dovolit být změkčilí jako vy,“ odvětil a namířil holce bouchačku mezi oči.

„Prodejte mi ji, kvůli starým časům,“ zavrčela jsem. Možná hlasitěji, než bylo záhodno, protože gorily se na mě nevraživě zamračily.

„Právě, že kvůli starým časům to neudělám. Nemůžeme si je dovolit. Dnes platí – nemáš respekt, nemáš nic,“ prohlásil a vpálil holce kulku mezi oči. Tolik k dočasnosti štěstí.

Lebka jí křupla a ven vycáklo něco krve a mozkomíšního moku. Část teplé krvavé kaše ohodila gorilám boty. Ani při tom nemrkly.

Vrána zachrchlal a vrátil pistoli zpátky do podpažního pouzdra.

„Jestli chcete obstát, vyserte se na starý časy. Buďte tvrdší než diamant, ostřejší než nože mejch chlapců a nelítostnější než já. Jinak se ta vaše utopie v Brně zhroutí jak domeček z karet. A to je poslední dobrá rada, kterou vám dávám,“ pronešl a vyrazil ke svým gorilám. Přitom znechuceně překročil dívčí tělo, ze kterého už vyprchal život. Ochranka ho obestoupila a prorazila mu cestu skrz náměstí pryč. S tím se pomalu začal rozpouštět i dav.

Opatrně jsem se otočila. Stála tam Jitřenka. Ruce svírala v pěst a z očí jí tekly slzy. Dívala se na dívku na ulici. Čumilové stáli a čuměli. Zábava skončila a o mrtvolu se nikdo starat nechtěl, dokud Vránovy gorily nezmizí. Za pár hodin ji nejspíš četníci naberou na káru a odvezou za město na kompost. Všechno je třeba zužitkovat.

„Proč jsi ho nezastavila?“ zeptala se, když jsem k ní přišla. Ukazováček levé ruky mi zapíchl do hrudníku. Vypadala jinak, než když jsem ji před pár měsíci potkala – vlasy ostříhané na krátko, na sobě vojenskou bundu ze skladu brněnské vojenské jednotky, stejně tak kalhoty i pevné vojenské boty. Nikdo by v ní nepoznal divokou, mezi

které patřila, mezi nimiž se narodila a jako taková vnímala svět.

„Do zasedání si nemůžeme...,“ zkusila jsem jí to vysvětlit, ale její ukazováček se schoval do pěsti a tvrdě mě s ní praštila do bránice.

„Chráníme slabé. Říkala jsi to. Michálkova doktrína...,“ zhluboka se nadechovala a pravou rukou si pořád poklepávala po pouzdře s revolverem Ruger GP 141, který se jí houpal nízko u pasu. Sama jsem teď dva podobné kousky nosila – šlo ovšem o NV 34 Vaquero. Zbraně jsme získali nedávno díky dodávkám z Japonska. Bohužel jejich velikost byla dost omezená hlavně kvůli tomu průšvih, který japonská armáda hasila v Číně.

„No tak, řekni něco...,“ zavrčela Jitřenka a bojovně na mě vystrčila bradu.

„Mlč,“ řekla jsem, ale v tu chvíli se ohnala, aby mi dala facku.

Zachytila jsem její ruku jen pár centimetrů od své tváře a zkroutila ji.

„Pořád jsem tvá náčelnice,“ zašeptala jsem, abych čumily, kteří se trousili pryč, nepřitáhla zpět k nové atrakci.

„Nechováš se tak,“ vyprskla Jitřenka.

Měla horkou hlavu. Chvilími to bývalo zábavné, ale někdy, jako zrovna teď, strašně unavující. Druhou rukou jsem ji chytla za bradu a přitáhla si ji natěsno k obličeji.

„Všechno má svůj čas, musíme se chovat rozvážně,“ zašeptala jsem.

„Kecy,“ pronesla, ale v očích se jí objevily další slzy.

Políbila jsem ji. Bránila se, ústa pevně zavřená, ale pak jsem jí zmáčkla bradu a ona si nechala svým jazykem obkroužit ten svůj.

„Musíš mi věřit,“ řekla jsem a pustila sevření.

* * *

Stmívalo se – nejvyšší čas klidit se z pražských ulic. Poslední dobou byly neuvěřitelně přeplněné. Loňský i letošní rok přinesly zatraceně špatnou úrodu. Než většina plodin uzrála, shnila nebo se utopila v záplavách. Každý, kdo se dostal na loď nebo vor, prchl z Británie, která se kvůli hladomoru stala už prakticky neobyvatelnou. Navíc se uprchlíci tlačili i z východu. Zbývající měnitelé tam rozpoutali bratrovražednou válku. Kolony vyhladovělých a zoufalých Poláků, Ukrajinců, Rusů a dalších národů z Dálného východu mířily do střední Evropy ještě usilovněji než během poslední války. Ale teď už nebyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci. Víitali je tu jenom otrokáři a kanibalové. Pražští četníci ztrojnásobili své řady, ale v noci se omezovali pouze na hlídání Centra, kde žili bohatí lidé, a vlastních strážnic.

A my jsme tu byli jenom tři. Větší skupinu mi radnice odmítla přijmout. Přes Pustinu, která se rozprostírala po dopadu jaderných hlavíc mezi Brnem a Prahou, jsem projela s padesáti chlapy, ale nakonec do Prahy pustili jen nás dvě a Ryana. A ten se pořád ještě nevrátil z jednání s Landauerem.

Vyrazily jsme přes Tržiště. Nacházelo se na někdejší výstavním náměstí, kterému kdysi domi-

noval nádherný neogotický kostel, z jehož trosek se stalo jedno z míst obchodu s otroky. Bylo zaplavené lidmi. Vzduchem se nesla směs vůní z vařících hrnců a kotlů. Mnoho zdejších obyvatel si vydělávalo prodejem levného jídla. Když jsem žila v Praze, chodili jsme sem celkem pravidelně.

„Hej, tady mívala stánek paní Müllerová,“ udeřila jsem na hubeného chlápka, který kusem klacku míchal v hrnci něco, co mohla být kukuřičná kaše stejně dobře jako jeho zvratky zahuštěné blátem.

„A co má bejt?“ zavrčel.

Rozhlédla jsem se okolo, ale nikde jsem nepoznala jedinou známou tvář.

„Chcete žraso? Je v tom maso,“ řekl po chvíli chlápek unaveně. Vytáhl z hrnce kus klacku a nechal z něho kaši skápnout do hrnce.

„Mám hlad,“ pošeptala Jitřenka. Konečně něco jiného než nadávání.

„Hm,“ začichala jsem směrem k páře, která z kotle stoupala, a zeptala se: „Co je to za maso?“

„Prostě maso,“ pokrčil rameny muž.

Zavrtěla jsem hlavou a vyrazily jsme dál.

Jitřence hlasitě zakručelo v břiše.

„Říkala jsi, že v Praze je všechno lepší. Není,“ špitla.

Pokrčila jsem rameny a přidala do kroku. Prošly jsme kolem několika kotlíků a velkých hrnců, ale nic ve mně nevzbudilo zrovna velkou důvěru. Až nakonec u jednoduchého pultu stlučeného ze starých prken jsem ucítila celkem příjemnou vůni. Na ohništi tu bublalo něco průzračného a nepáchnoucího po zvracích. Na pultu se pak válely různé kovové

součástky a náboje. Vachrlatý stánek i hrnec strážila asi třináctiletá holka, která pod špinavými šaty skrývala velké těhotenské břicho. Na krku měla otrockou značku. Děvče se na mě podívalo, jako by zjišťovalo, jestli jsem hrozba, nebo zákazník.

„Co to je?“ rozhodla jsem se ji přesvědčit, že jsem nejspíš zákazník.

„Bramborová polívka s mrkví, houbama a petrželí. Maso tam není, nechci tam dávat...“, ztišila hlas a rozhlédla se po okolí. Její pohled směřoval k chlápku, který se nedaleko dohadoval s vysokým tmavým mužem oblečeným v arabském stylu. Chlápek měl dobrých sto osmdesát centimetrů, na sobě dlouhý kožený kabát pobitý cvočky. Pod ním se v koženém pouzdře vyjímal brokovnice s upilovanou hlavní. Alespoň jsem to předpokládala, protože jinak by ji musel mít zasunutou hluboko ke kolenům. Hlavu měl vyholenou jako měnitelé, ale v ksichtě se mu nezračil ten jejich dementní úsměv.

„Jo, rozumím,“ ušklíbla jsem se. Z Prahy jsem byla nějaký ten pátek pryč, ale situace ve městě se o dost zhoršila. Za mých časů by tu nikdo z lidských mrtvol guláš nevařil. A to tohle město prošlo skoro vším. Poté, co bylo díky mezinárodním dohodám ušetřeno jaderných hlavic, zasáhla jej revoluce a občanská válka. Tahle vlna chaosu ale vypadala jako mnohem větší pohroma než cokoliv, co se stalo předtím.

„Dvě misky?“ zeptala se dívka a já jenom pokývala hlavou.

Velkou naběračkou zalovila na dně a do dřevěných misek nabrala slušnou dávku brambor a mrkve. Z kapsy šatů vytáhla dvě dřevěné lžičky

a podala nám je. Sedly jsme si s Jitřenkou na špal-ky u pultu a pustily se do jídla. Vážně to bylo dobré, takže mi ani nevadilo, že během večere padla tma, které jsem se tak děsila. Obchodníci mezitím zapálili ohně ve starých popelnících, a lidí jako by na Tržišti ještě přibýlo. Ven totiž vylezli i ti, kteří se přes den skrývali.

„Uprchlíci a otroci, co zdrhli svým pánům. Žijí v troskách a sbírají tam všechno, co by mohli prodat za řídkou polívku, aby přežili další den,“ vysvětlila nám dívka, když jsem se jí na to zeptala. Zrovna k nám totiž dorazil jeden vychrtlý chlápek v odrbaných hadrech, které držely pohromadě jenom díky několika drátům a rezavým kancelářským sponkám. Na pult vybalil celkem zachovalé matičky, šroubky a pár nábojů.

„Za tohle nic nedostaneš,“ řekla dívka a zakroutila hlavou.

„Prosím... alespoň brambor... nebo trochu vývaru...,“ zachrčel chlápek. Vypadal na padesát, ale vzhledem k tomu, jak žil, mu klidně mohlo být osmnáct.

„Nějakej problém?“ zavrčel plešoun. Za zády mu stál snědý muž. Zároveň s otázkou odhrnul cíp své dlouhé plátěné košile a položil pravačku na rukojeť mačety, která se mu houpala v závěsu u boku. Somrák sebou vystrašeně trhl.

„Všechno je v pohodě, jenom jsem tady kamaráda pozvala na polívku,“ pronesla jsem klidně.

Plešoun se do mě zabořil pohledem.

„A čím platíte? Úsměvem nebo touhle holčičkou?“ ušklíbl se na Jitřenku. Okamžitě jsem pravačkou chytla přítelkyni za rameno a pevně ji

stiskla. Levačkou jsem vytáhla z kapsy pražský stříbrný tolar a položila ho na pult.

„My si přidáme a zbytek je pro obsluhu,“ dodala jsem a opatrně uvolnila sevření Jitřenky. Její ruka, kterou v návalu vzteku sahala po jednom z nožů ukrytých na těle, se vrátila k jídlu.

„Vy asi nemáte nouzi, co?“ ušklíbl se chlápek na stříbrňák a dodal: „Odkud jste?“

„Z Brna,“ odvětila jsem.

„Hm, tím se vše vysvětluje,“ odvětil a posadil se na jeden ze špalků vedle. Těhotná podala misku s jídlem somrákovi a pak vytáhla plechový kastrol, do kterého nandala plešounovi a následně jeho společníkovi.

„Říkej mi Talbot,“ pronesl po chvíli. „Děláme s mým týmem do ochrany. Většinou karavany, ale kdybyste potřebovala, zařídíme cokoliv.“

„Jste z Prahy?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Toulám se tady s kámošem. Matka mu dala jméno Abdul, ale lidi to děsí, tak mu říkám Rychlík. Umí totiž dost rychle rozsekat chlápka na lečo. V Praze jsem, jen než malá slehne. Nechci, aby mi chcípala někde po cestě,“ usmál se Talbot na těhotnou dívku.

„Alice,“ odvětila jsem a pak mrkla na holku: „Váš majetek?“

„V podstatě,“ pokrčil rameny. „Její majitel neměl na zaplacení, tak jsem si ji vzal.“

„A to dítě?“ vložila se do řeči Jitřenka. Koukala přitom na obří těhotenské břicho holky u hrnce.

„Jako by na tom dneska někomu záleželo,“ odvětil Talbot a vstal.

„Kdyby něco, tak tady Štěkna ví, kde nás najít. Jsme ale drazí,“ mrknul na mě a pak se s Abdulem vytratili do tmy.

Pohládila jsem pažbu revolveru. Měly jsme také nejvyšší čas vyrazit.

* * *

Po příchodu do Prahy jsme se všichni tři ubytovali v místě, kterému by se s trochou benevolence dalo říkat hotel. Budova stála na Starém Městě. Šlo o bývalý palác, který ještě za války sloužil jako ministerstvo. Měl dokonce v podzemí protiatomový kryt s několika pohodlnými místnostmi. Zatímco vrchní patra zničily dělostřelecké granáty a následný požár, kryt přežil. Vlastnil ho jeden z členů vedení radnice, Aleš Svoboda. Také vedl několik továren, z nichž pak obchodníci vyváželi zboží do širokého okolí. Stejně jako ostatní z pěti šéfů Rady, i on měl malou armádu. Bylo to zatraceně bezpečné místo, ale zároveň nás mohl kdykoliv snadno zlikvidovat. Stačilo zavřít dveře a pustit trochu toho plynu. Navíc nás pořád někdo sledoval a nebavilo mě motat se troskami, abychom se ztratili lidem, kteří nás pak znovu najdou, až se vrátíme do postele. Druhý den jsme kvůli tomu pohodlí hotelu pana Svobody opustili a uvelebili jsme se v jedné ruině nedaleko Pražského hradu.

Proto nás teď s Jitřenkou čekala dlouhá cesta troskami, která se hned zasekla.

„Do pr...,“ zaklela jsem. Kolem nás totiž s řinčením projelo několik černých kočárů tažených vždy čtyřspřežím koní. Vozy jely obsypané muži v tma-

vém oblečení, ozbrojenými puškami, samopaly, palicemi a dlouhými mačetami. Zastavili před jednou z nocleháren, kolem které jsme zrovna chtěly projít.

„Héj, kontrola značek! Vylezte ven, ruce nahoru a svlíkat!“ rozeřval se do tmy mužský hlas a další ho následovaly. Chlapi vyskákali z vozů a hnali se ke starému paneláku obkrouženému v okolí stany, plachtami a různými vachrlatými přístřešky. Někteří z chlapů v tmavém nesli pochodně, jiní staré vojenské svítilny.

„Co to je?“ zeptala se Jitřenka.

Beze slova jsem ji stáhla do stínu a sledovala, co se to zatraceně děje. Chlápci naběhli mezi stany a začali z jejich útrob tahat rozespalé obyvatele. Většina z nich se dobrovolně kompletně svlékla a nechala se prohlédnout. Muži přitom na všechny řvali, a když měli pocit, že někdo není dost rychlý, dostal palicí nebo pažbou.

„Héj, mám jednoho!“ ozval se po chvíli vítězný výkřik. Spatřila jsem několik rychlých pohybů, jak se komando vrhlo na uprchlého otoka. Moc jsem toho z dálky neviděla, ale myslím, že dostal slušnou nakládačku a následně mu oblečení nahradili železnými pouty, která se čím dál masivněji vyráběla ve Svobodových továrnách.

„Hej, vy!“ zařval na nás ze tmy po mé levé ruce nějaký hlas.

Šestnáctiletý kluk z ní vyběhl v doprovodu dalších tří cápků, kteří měli sotva čtrnáct. Všichni v rukou svírali dlouhé pušky. Některé byly nově vyrobené, jiné zbastlené ze starých součástí, každá vylepšená bajonetem.

„Ruce nahoru,“ zavrčel, když uviděl můj nechápavý obličej.

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Kontrola uprchlých otroků. Svlečte se. Chceme vidět, jestli někde nemáte značku. Jsme pražská milice, máme na to právo,“ houknul chlápek.

„Pražská milice znamená co?“ ušklíbla jsem se.

„Velí nám radní Koubek, takže prostě spolupracujte, nebo budeme střílet a prodáme vás na guláš. Tak rychle, děvky,“ popohnal nás mladík. Přitom divoce zašermoval puškou, jako by to bylo mávátko.

Opatrně jsem na Jitřenku pokývala hlavou a pomalu si rozepnula bundu.

„Ano, pane, hned to bude,“ kvíkla Jitřenka a přetáhla si přes hlavu uniformu. Hned nato si sundala i lehký svetr. V tu chvíli blikla baterka v rukách jednoho z kluků a kužel světla ozářil její prsa.

„Tak šup, všechno dolů,“ ušklíbl se spokojeně vůdce.

„Hned to bude, pane,“ pronesla jakoby pokorně Jitřenka, a když se všichni dívali, jak si sáhla na opasek a lehce stáhla kalhoty až k ochlupení nad kundičkou, mrštila jsem jeden ze svých nožů po klukovi s baterkou.

„Echrm,“ zachrčel a baterka spadla na poničnou dlažbu. Ostří mu prošlo krkem, takže si za čím dál tlumenějšího chroptění zkusil nůž vyndat, ale než zvedl ruce, podlomila se mu kolena a svezl se na dlažbu za baterkou.

Další nůž jsem vrhla na vůdce. Dostal ho někam do těla, ale nejspíš jsem nezasáhla žádný důležitý orgán, protože zařval a vystřelil mým směrem.

Já už se ale dávno hnala tmou a někde vedle mě Jitřenka. Ta se změnila ve vražednou lesní dryádu s malýma pěknýma prsama a narazila ramenem do dalšího z kluků. Přitom mu svým nožem začala zkušeně kuchtat břicho. Zároveň ho držela za krk před sebou jako živý štít. Tedy zatím živý štít.

„Prásk!“ další výstřel směřoval na ni. Čtvrtý z kluků vypálil z pušky poskládané z obstarožních kousků a dorazil tak svého parťáka, kterého moje přítelkyně kuchala.

Druhý výstřel znamenal, že už není třeba brát si servítky.

Tasila jsem revolver a prohnala dvě kulky tělem vůdce party i toho, který zkusil sejmut Jitřenku.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se jí, když odhodila na zem svůj umírající štít. Mezi prsy jí tekla trocha krve.

„Jo, ta není moje, ale toho šmejda, koukej, ještě mu stojí péro,“ ušklíbla se někdejší divoká. Sklonila se k zemi, nožem klukovi odřízla kus košile a začala jí čistit svou chladnou zbraň.

„Musíme zmizet,“ pohlédla jsem k Jitřence. Od noclehárny se k nám hnalo několik chlápků s pochodněmi a svítilnami, kteří zaslechli střelbu. S těmi čtyřmi mrtvými jim asi těžko něco vysvětlíme.

Vzala jsem své nože a hodila na sebe bundu, Jitřenka už byla připravená. Rozběhly jsme se do tmy.

Jenže já nechtěla prchat. Nehodlala jsem ustoupit už ani o píd'.

„V případě absence rozkazů si prostě najděte nepřítel a zabijte ho.“

(Erwin Rommel)

Uběhly jsme sotva čtyři sta metrů a o něco tak protáhly vzdálenost mezi námi a pronásledovateli, když jsem narazila na několik rezavějících starých škodovek, které někdo odtlačil na hromadu k rozpadlému obchodnímu domu. Zaběhla jsem hned za tu první. Měla v sobě dost děr, ale i tak mohla dobře posloužit jako barikáda.

Položila jsem na kapotu obě vaquera a v jednom vyměnila prázdné nábojnice za plné. Jitřenka vytáhla ruger a usmála se.

„Vzrušuje mě, když spolu bojujeme. Učily mě, že to je nejvyšší forma lásky, kterou si mohou válečnice projevit,“ pronesla a nahodila svůj klasický úsměv dychtivého štěňátka.

Byly situace, kdy mě tyhle podivuhodné výlevy Jitřenky, která se narodila po pádu civilizace a vyrostla v kmeni divokých žen daleko na východě, dokázaly pobavit, ale teď se k nám řítila hromada milicionářů, kterým jsme pobily zálohy.

„Prásk!“ sundala jsem prvního a hned nato poslala pár kulek do stínů mezi ostatní. Nejméně dva popadali. Jitřenka také párkrát vystřelila a oka-